

Mezinárodní vztahy a politika habsburské monarchie a Osmanské říše na přelomu 17.-18. století, kterou se tato práce zabývá, jsou dnes téměř zapomenutou záležitostí. Mojí snahou bylo poukázat na jisté důležité problémy ve vývoji vztahů těchto dvou státních útvarů. Ani jeden z nich nepřežil otřesy a změny na počátku 20. století. Oba se rozpadly po Velké válce (1914-1918). Osmanská říše nastoupila cestu nestability a rozpadu právě v době, o které pojednává tato práce. Pokusil jsem se nastínit příčiny pomalého úpadku. Co nebylo zmíněno, že největšího vrcholu dosáhla pádišáhova říše za vlády sultána Suleymana I. (1520-1566). Již zde jsou ale počátky pomalého úpadku. V 17. století se díky schopnostem velkých vezírů z rodiny Kopriilii podařilo situaci na jistou dobu stabilizovat. Obrat přišel roku 1683 tažením velkého vezíra Kara Mustafy k Vídni.

Naopak habsburská monarchie za císaře Leopolda I. a jeho synů Josefa I. a Karla VI. zaznamenala největší územní zisky a stala se velmocí. Tak jako jsem se snažil zachytit pomalý úpadek Osmanské říše a jeho příčiny tak jsem se snažil ukázat příčiny vzestupu podunajské monarchie. Jak bylo vůbec možné, že Turci, kteří ještě v 70. letech 17. století zaznamenali další územní zisky a uzavřeli mír s Polskem a Ruskem, byli najednou poraženi? Bylo to proto, že říše nebyla vnitřně jednotná a stabilní? Nebo proto, že další územní expanze překročila možnosti Osmanů a jejich armády se již nemohly rovnat co do kvality, výcviku a výzbroje vojákům křesťanského západu?